

Questionmark

Een bilinguaal wederkerig briefdicht

Een briefwisseling tussen

Andrew (J.) Cartwright

&

Gijs (A.) van Schijndel

naar aanleiding van en geïnspireerd op de vanwege de corona-lockdown
uitgestelde expositie 'Questionmark' in PARK te Tilburg d.d. voorjaar 2021.

Appendix: Bakhtchebaniaanse deconstructie tentoonstelling

Tilburg, 29-02-2021

Hooggeachte Andrew,

Het was me een waar genoegen je te mogen begroeten in die exkapel. Maar er zijn wel vraagtekens achtergebleven. Warrige gedachten vol verwarrende vragen die verhullen en verhoeden dat er wél weer een morgen gloort. Want vloeibaar is de inkt van de meubelmaker. Staal de verf van de houthakker. Met de kluwen in ons hoofd kunnen we slechts een poging doen. Begrijp je? Om onszelf te ontwarren en te ontwaren dat er inderdaad enkel vragen waren. Wáre vragen. Vragen om waarheid. Vragen van waarde in tegenstelling tot waren van waarde die enkel de twijfel evenaarden in hun slinkse en wulpse gebaren van kapitalistische gevaren van verloren eigenheid.

Maar ik was ook angstig! En iedere avond vlogen we als Assepoester voor de avondklok richting ons eigen stulpje. Maar tot onze vlucht hebben we zieltoegend geabstraheerd. Eerst geïnhaleerd en daarna geabstraheerd. Onbeheerst als een doorgeefluik. Het vloeiende, het flowde, de strepen, het lijnenspel, het concept en de kleuren, allen stroomden door mijn irissen naar mijn vingertoppen en explodeerde in geordende inktvlekken op papierenknipperij. Het leek niet af te zijn. Het leek maar door te gaan. Het leek tweede garnituur. Haat en hoop als twee zijden van dezelfde zegel. De één de eeuwige linkerhand en de ander de rechter die de linker wast in onschuld en alles verblekende zeep. Zo ook de anderen. Fuck? Links. Liefde de wassende rechter. No? Links. On? Rechts. Up? Onder. Down? Boven. Syndromatisch maar asymptomatisch systematisch zo niet automatisch. Logisch tot in een vervagende herhalingsdrang. Het hoofddoel is vragen op te werpen. Te tergen. Te ontwaken. Te verwekken en te ontwerpen, terwijl de openheid wordt bevestigd en de geslotenheid verworpen. Niet vormenloos. Absoluut niet!! Maar ook verre van helder.

Je volgt me nog toch?

Met een stevige handdruk en in afwachting van uw antwoord verblijf ik,
uw nederige vrind in verzinnen,

Gijs van Schijndel

15-03-2021

Esteemed Gijs,

Ah, the grinding confusion, the getting tangled in the enchanted booming of things joyfully leading to no theory. Yet suggesting they were accountable to all. Were you really afraid my dear fellow? You could have crawled home in the shadows. You were well-camouflaged that night. Wrapped in the strange innocence of the park (which is a garden really). To me it seemed like you were floating on the doubts like a painted ship with every chance of making port. And you seemed not to care a toss about truth. Nothing at all like Cinderella. And yet, and yet, after the EXHIBITS and the STATION, the looping around the room past the blots and blobs, the chariot ride past crowds of pigment and substance, the real-life walk back to Dudo Koff's sanctuary must have seemed vast. Did the art open up vast thinking spaces like light in Rome? Did crowds of other witnesses suggest themselves? Were we trapped like truth-seeking hermits after all.

If you were fearful so was I. I'll be honest. Prolonged staring at it all. I lost my bearings. I couldn't feel anything under me. It was..... I just..... But great, though, wasn't it? That's why we do it. To wake up. I sleep too much. I'm like a crab who doesn't like his shell.

May I propose a toast to our excellent attention without which we couldn't hate everything not of the things, connected to the things, suggested by the things? The things we hated (briefly) cannot harm us because our hate is masked in love. During the toast, you might want to watch out of the corner of your eyes, see how everything turns to trumpets or drums. So it shouldn't matter to you that nobody is there in the arena. Fuck it, let's get to grips with some of these things. What about Finn's chains?

I'll say bye for now my friend! And I will follow you. Who else is there?

Andrew

01-04-2021

Allerbeste Andrew,

O, wat een weemoed. Een exclamatio met een negentiende-eeuwse saus. Een corduroybroek. De duivelse decadentie in het hoofd. Pure poezie. Kunst omdat het moet en een negatie van al het burgerlijke met de elegantie van een dandy! Een toast op al wat hermetisch is, en gesloten blijft. Van heilig heremiet tot kluzenaarskreeft.

Is er niet niets zo schitterend als een ongeziene expo?! Voor altijd een spektakel voor de duivelskunstenaar, esthetisch etherisch, vormelijk vluchtig, onwijs ongrijpbaar want onkenbaar. Een daadwerkelijke waarheid, die, zoals de echte, altijd voor ons verborgen blijft. Er is geen hoger goed! Er is geen weidser landschap. Er is geen heiliger heiligdom dan Kunst voor de kunst alleen. Welbeschouwd onbeschouwd. De werken enkel in conclaaf met elkander, bedenkend wat het heilige schrift zal halen. Wat mythe wordt en wat vergetelheid. Welke evangeliën de vorm zullen vatten, de kleur zullen kennen, het formaat zullen funderen en de sekse zullen slijten. En aan het einde slechts een vraagteken. Met enkel de suggestie van beschouwing, de puurste vorm van potentieel, worden de werken zelf wakker. Gewekt door de mysteriën van dat wat vraag zal blijven. Er is geen beschouwer, dus ook geen toehoorder. En als er niemand luistert, zal er ook geen antwoord gegeven worden. Alle talen zwijgen in alle toonaarden. Of het nu centimeters of inches meet, het blijft een wijdverbreid vraagteken welk formaat de grote, en welke de kleine was. Misschien waren zij wel precies andersom. Was groot klein dus ondermaats en nep, en klein groot dus overdreven en megalomaan. Niemand die het meten kan, laat staan twee keer. Dus niemand die het weten kan, laat staan zeker. En dat maakte, me dunkt, ook lichtjes angstig. Want het ongewisse geeft geen houvast en een exclamatio vraagt bijna altijd een uitroepteken. Behalve als het een zucht is.

Maar je hebt gelijk. Ons ontwaken vraagt om een toast. Een heffen van het glas totdat het lekker klinkt. Een toast op allen die geen duidelijkheid dorsten. Een toast op alles dat wat troost. Een toast op hen die het niet meer volgen. Een toast op alle reuzendoders. Een toast op alle ontketenden die het niet begrijpen maar dapper blijven vorsen en vragen.

En weet: als er anderen zijn, dan is er antwoord en waarheid. Maar waar te beginnen?

In liefdevolle gedachtensprong,

Gijs

18-04-2021

Esteemed Gijs,

Well, yes to all your questions 'van net'. And indeed I'll happily let you catch my answers in a net. Especially my love for 19th century sauce. You rolled so many images at me in your first paragraph that I hardly dared read on. I thought you'd knock my nine pins over with that noise of a strike. Which is why I roll the sauce back at you across the park floor in your mind. I know you will send more sauce my way.

Lot of 'un's in your missive, you dundering and mystifying Heeswijk-Dinther of the rolling rhetoric: ongezien, onkenbaar, onbeschouwd. Really? We saw, knew and considered, fully and stupidly, like dogs with a rope soaked in beef fat. Where to start? We have started, oh we have started. Even before the kick-off.

You love the question mark don't you? Or perhaps it's the exclamation mark. Two fail-safe hermeneutics. You would love all the exhibits to embody that 'vraagteken'; maybe they could jump off the canvas, climb down from their places at night and arrange themselves into a great living statue to uncertainty, like 'Night at the Museum'. You have truly elevated uncertainty Gijs and now you want to toast this in such a human way. I will join you with my own bombast. But mark my words, 'they' will just do naughty things when we aren't there and they will do so despite us and not because of us. Like you say (and you are right), the art wakes up. The art is monstrous!! I have been thinking of monsters all week, tiny ones, medium ones, whoppers. Godzilla. Did we talk about monsters the first time we clapped eyes on the exzibitts? Godzilla is an exclamation mark.

Don't get me wrong, even moderate anxiety I would wish to assuage. But I think you might be inviting that emotion rather than feeling it naturally, in your very marrow, good fellow of the land and the pen. You are no more scared than I am. You can bring whatever you like to the table, big guns to blast through uncertainty or tiny knives sharp enough to skin a layer off any painting without it bleeding.

Shall we go in there next time and pretend that everything is miniscule and that everything is abundantly clear? As if the works of art were insects and we a couple of fresh young entomologists with magnificent insights of instant impact, and sauce in bottles ready to be poured anywhere we fucking want.

Pow!! Splatt!! Kssh!! (the sounds of our interpretations hitting the air)

In shared awe and excitement,

Andrew

Appendix

Een en ander in de bovenstaande brieven is inhoudelijk tot stand gekomen door en gebaseerd op een gezamenlijke semiotische deconstructie volgens Jabbar Asgaardzadeh's methode van de Bakhtchebaniaanse deconstructivistische categorieën (*The Bakhtchebanian 6*).¹ Ter verheldering en verdieping is de deconstructie in dit aanhangsel categorisch weergegeven.

1. Vorm

- Ovulair gebroken cirkelbeweging
- Murw morphende liquiditeit
- Triple Colosseum in gekleurd enkelvoud
-

2. Afmeting

- Centimeters gelijkende inches
- Groot tot klein
- Ondermaats en dus nep
- Overdreven en dus megalomaan
- Deelbaar maar te klein om de pot te vullen

3. Genitaal

- Cockurookoogeroep van hen en haan
- Monumentale gang waarin een buste van de een of ander niet zou misstaan
- Plastisch postgenderknutselwerk
- klein, fijnbesneden, nederig, fotogeniek en volledig van God gegeven.
- Tumescens zeugma
- seksueel overdraagbare contaminatie met een dubbelrol

4. Kleur

- Menigmaal monochroom
- zwartrood-doorsneden prismatische schakeringen

---

¹ Asgaardzadeh, J., *The Bakhtchebanian 6* (Jerevan: Jerevan University Press, 1969)

5. Materie

- Ontzilte mergel
- weefselwaardige wortelstok
- uitwaaiierende vezelstapelingen

6. Klank

- Sapstroom van geldboom
- donkere, dieper dan diepe duister maar niet zwart
- Onoorbare witte ruis